

hans personlige forhold ved henvendelse til hans pårørende eller andre privatpersoner, kan dette kun ske, hvis retten finder det af væsentlig betydning for sagens afgørelse og ved kendelse træffer bestemmelse herom."

7. § 931 affattes således:

„Såfremt lovovertrædelsen ikke skønnes at ville medføre højere straf end en bøde på 300 kr., kan politimesteren, i stedet for at indlevere anklageskrift til retten, tilkendegive sigtede, at sagen kan afgøres uden retslig forfølgning, såfremt han erkender sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden for en nærmere angivet frist, der efter begæring kan forlænges, at betale en i tilkendegivelsen angivet bøde.

Med hensyn til den i stk. 1 omhandlede tilkendegivelse finder bestemmelsen i § 930, stk. 1, om indholdet af anklageskrift tilsvarende anvendelse.

Betales bøden i rette tid, eller bliver den efter stedfunden vedtagelse inddrevet eller afsønet, bortfalder videre forfølgning, jfr. dog § 721, stk. 3, og afgørelsen har gentagelsesvirkning som en dom."

8. § 948, stk. 2, affattes således:

„Snarest muligt efter modtagelsen af ankeddelelsen drager statsadvokaten omsorg for, at en tilkendegivelse med det i § 947, stk. 2, angivne indhold søges forkyndt for tiltalte på sædvanlig måde, jfr. §§ 153-159, og giver landsretten underretning om anken, medmindre ankeddelelsen har passeret rettens kontor."

9. § 987, stk. 3, affattes således:

„Under de i stk. 1, 1. pkt., anførte betingelser kan tiltalte begære genoptagelse af en ankesag, som er afvist på grund af hans udeblivelse. Er en anke afvist i medfør af § 965 c, stk. 3, 2. pkt., kan tiltalte begære genoptagelse, når han godtgør, at det skyldes ham utilregnelige omstændigheder, at anklageskrift eller stævning ikke på sædvanlig måde har kunnet forkyndes for ham. Begæring om genoptagelse må fremsættes over for den ret, der har afvist anken. I øvrigt finder bestemmelserne i stk. 1, 2.-4. pkt., tilsvarende anvendelse."

10. § 1003 ophæves.

Bemærkninger til lovforslaget.

Til nr. 1.

I § 97 i lov om rettens pleje af 11. april 1916 fastsattes vederlaget til nævninger til 4 kr. for hver dag, de i anledning af nævningehvervet holdes borte fra hjemmet. Dette vederlag blev ved lov nr. 209 af 23. juli 1932 ændret til 4 kr. for hver dag og 4 kr. for hver nat.

Ved indførelsen af domsmandsinstitutionen, jfr. lov nr. 112 af 7. april 1936, bestemtes i retsplejelovens § 98 c, at reglerne i § 97 om vederlag m. v. til nævninger også finder anvendelse på domsmænd.

Ved tekstanmærkning til justitsministeriets budget på finansloven for finansårene 1942-43—1947-48 forhøjedes vederlagene til nævninger og domsmænd fra den 1. april 1942 at regne til 8 kr. for hver dag og 8 kr. for hver nat, de pågældende i anledning af hvervet holdes borte fra hjemmet. Ved tekstanmærkning til justitsministeriets budget på tillægsbevillingsloven for finansåret 1947-48 og på finansloven for finansåret 1948-49 forhøjedes vederlagene fra den 1. december 1947 at regne til 16 kr. for hver

dag og 16 kr. for hver nat. Disse takster blev ved lov nr. 194 af 12. april 1949 gjort permanente ved indførelse i retsplejeloven.

Justitsministeriet finder, at vederlaget bør fastsættes således, at der almindeligvis ikke påføres lægdommerne tab ved udførelsen af deres hverv; de gældende takster må herefter anses for at være for lave. Man er endvidere af den opfattelse, at vederlaget som hidtil bør fastsættes i loven med bestemte beløb. Det foreslåede vederlag på 40 kr. for hver dag må antages i almindelighed at kunne dække det tab, som en nævning eller domsmand vil lide i sit private erhverv i anledning af udførelsen af sit hverv, og godtgørelsen på 20 kr. for hver nat må antages at kunne dække de udgifter, som påføres den pågældende ved overnatning borte fra hjemmet.

I justitsministeriet har man optaget til overvejelse at foreslå en forenkling af de i retsplejelovens andet afsnit om nævningers og domsmænds kaldelse indeholdte bestemmelser, hvorved blandt andet kunne opnås en besparelse i udgifterne ved ud-